

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

De dubbele moordenaar van Charenton.

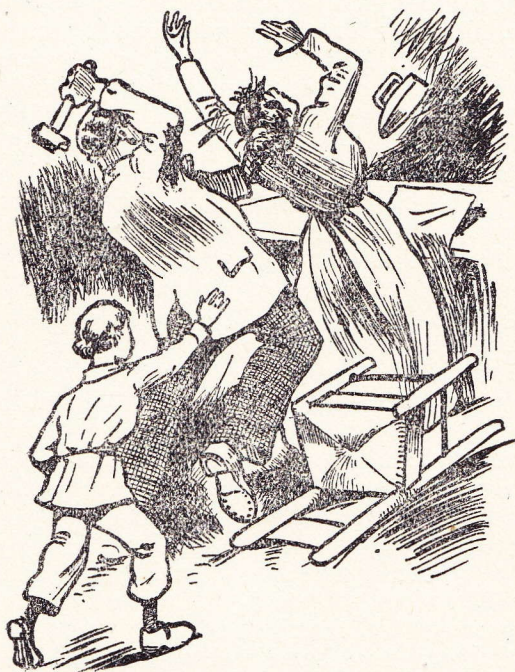
Peugnez bedreef de eerste moord toen madame Bertrand aan het strijken was. Hij bracht haar een slag met zijn hamer op het hoofd toe. Dan begaf hij zich naar de daarnaast gelegen kamer, waar de 7 jarige Dautt het « Vaderons » aan het afschrijven was

en begon de kast te doorzoeken, in de hoop er geld te vinden. De knaap wou zijn tante verwittigen van wat er gebeurde. Peugeot nam een dreigende houding aan. Het kind viel op zijn beide knietjes, de handen samengevouwen. De woesteling sloeg de knaap met zijn hamer neer, keerde terug tot bij zijn eerste slachtoffer, dat nog te kreunen lag en sneed de hals van de oude vrouw met een scheermes over.

Kleine, roerende bijzonderheid : Op het ogenblik van de misdaad pende het kind, moeizaam, een zinnetje neer, dat het niet voleinden zou : « Vergeef ons onze schulden zoals wij vergeven onze schuldenaren... »

Peugnez had een woelige jeugd achter de rug. Hij sleet haar in een gezin dat in slechte verstandhouding leefde, waar mislukte zelfmoordpogingen bedreven werden. Hoogmoed en geldzucht brachten hem er toe, op 4 Juni 1898, zijn gruwelijke dubbele misdaad te begaan.

Toen hij in de Santé opgesloten zat pende hij zijn mémoires

neer. Hij haalde jeugdherinneringen aan, schetste zijn schooljaren, de tijd dat hij op ambacht was, zijn reizen, de gevallen die hij met het gerecht af te rekenen had.

Hij was beticht geweest medeplichtig te zijn aan een diefstal. « Een laffe politiecommissaris verplichtte, zo schreef hij, mij een valse verklaring te ondertekenen, ik werd tot dertien maanden gevangenisstraf veroordeeld, niettegenstaande er getuigen noch bewijzen waren ».

Zijn mededader, een zekere Durand, die volgens hem alleen schuldig was, verzekerde dat Peugnez het voornemen had gekoesterd een melkboerin uit zijn omgeving te doden om haar te bestelen.

Hij zat zijn straf te Poissy uit en bij zijn bevrijding, op 30 Januari 1898, hielp zijn weldoenster, later zijn slachtoffer, madame Bertrand, hem aan werk.

Daags nadat hij zijn misdaad had bedreven schreef hij een brief aan de politiecommissaris en verhaalde aldus zijn misdaad :

— Wat de misdaad betreft, ziehier wat er gebeurde : ik kreeg twist met madame Bertrand, greep mijn hamer en sloeg haar met een enkele slag neer. Zij viel. Toen kwam het kind binnen. Ik doodde het, maar dat kostte mij moeite. Ik miste mijn eerste slag ; toen heeft het geroepen. Ik heb luid gezongen, opdat men het gekerm van de knaap niet horen zou. Nadat ik het tweemaal geslagen had, heb ik het op het bed gelegd. Nadien keerde ik naar de vrouw weer en sneed haar de hals over. Ik doorzocht haar geldbeugel, waarin 500 frank in gouden stukjes en 5 frank in stukjes van twintig centimes staken. Dat alles heeft slechts acht minuten geduurd. Ik was zo koelbloedig, als ik thans ben. En ik zal tot het einde toe koelbloedig blijven. Ik heb madame Bertrand niet gedood om haar te bestelen, maar ik heb haar gedood en ik ben dus schuldig ».

Hij schreef die brief toen hij zich in kreupelhout van de bossen verschool. Hij bleef zwervend tot op het ogenblik dat hij aangehouden werd. Toen men hem te pakken kreeg, weerde hij zich verwoed en poogde hij, met een revolverkogel, een einde aan zijn leven te stellen.

De wijze waarop hij achteraf zijn aanhouding beschreef is een echt pareltje : « Na lang geaarzeld te hebben, wierpen de agenten zich als verwoede beesten op mij en sloegen mij in de boeien. Te midden van het geroep « Ter dood », « Smijt hem in 't water » bracht men mij naar het politiecommissariaat van Charenton. Nadat ik er verzorgd werd vervoerde men mij naar de Sureté met de voorkomendheid die men aan mijn rang verschuldigd is ».

De misdaad door Peugnez bedreven was zo afschuwelijk, dat het onmens in Februari 1899 terdoodveroordeeld werd.

Geen ogenblik nam zijn hoogmoed af terwijl hij opgesloten zat. Zelfs was dit niet het geval terwijl hij naar het schavot ging.

Toen Deibler de halsband van zijn hemd rukte, riep hij uit : — « 't Is koud ! » Maar vrezend dat men hem voor een bangerik zou nemen, voegde hij er aan toe : « Bedekt mijn schouders, anders mocht ik wel een kou vatten ».

Op twintig meter afstand van het schavot gekomen, riep hij met luide stem : « Presenteert geweer ! »

En instinctmatig, zonder nadenken, gehoorzaamden de soldaten aan het bevel.

En moedig stierf de dubbele moordenaar van Charenton.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Overtuigd, dat hij de waarheid had geraden, staakte de dokter alle verdere navorsingen en begaf zich naar huis.

De geneesheer vond Simon Peres nog altijd slapend. Hij onderzocht nogmaals zijn toestand, bereidde hem een krachtig geneesmiddel, waarvan hij wonderen verwachtte, en plaatste het in een kom op de schoorsteenmantel. Toen gelastte hij zijn meid de zieke bij zijn ontwaken goed te verzorgen, hem het geneesmiddel toe te dienen en, indien de lijder verslechtert, hem aanstonds te verwittigen.

Dan nam de diep bedroefde man een weinig voedsel, en begaf zich een half uurtje later ter rust.

De daarop volgende dag was hij vroeg te been: de toestand van Simon Peres was veel verbeterd. Hij was echter door het bloedverlies zo uitgeput, dat de dokter het niet geraadzaam vond hem te ondervragen. Hij liet hem dan aan de zorg van zijn dienstmeid over en ging zijn zieken bezoeken.

De dienst van de overleden Flora van Lelienveld werd twee dagen later met veel plechtigheid voltrokken, en haar lichaam, volgens de gewoonte van de tijd, in de St. Martinuskerk ter aarde besteld, op geringe afstand van de plaats, waar thans het altaar van de H. Barbara staat.

Intussen verliepen dagen en weken, zonderdat men van de heer Hendrik van Heverboom iets kon vernemen en op de brief, die de dokter naar Wenen had geschreven, kwam geen antwoord.

De heer Meert begaf zich van tijd tot tijd naar het kasteel en, als de kamermeid hem haar verwondering uitdrukte over het lang wegblijven van haar meester, gaf hij gewoonlijk tot antwoord:

— Wees gerust, mijnheer van Heverboom is misschien genoodzaakt nog enige dagen in het buitenland te verblijven; hij moet echter toch eindigen met naar het kasteel terug te keren.

Simon Peres was gans aan de beterhand. Nog geen enkel woord had hij aan de dokter over zijn wedervaren in de buurt van het bouwvallig huisje gerept, en deze had, uit vrees zijn vriend te onstellen, hem nog niet ondervraagd. Maar nu Simon bijna volledig was genezen en een kleine gemoedsaandoening hem niet meer zou hinderen, kon de geneesheer zijn nieuwsgierigheid niet langer meer bedwingen.

Hij trad op zekere dag de kamer binnen, nam een stoel en, Simon vriendelijk toelachend, zette hij zich naast hem neer.

— Beste vriend, zegde hij, hem de hand vattend, ik zou thans willen vernemen onder welke omstandigheden gij in het bos zo deerlijk werdt gewond.

— Mijnheer, gaf de toezichter ten antwoord, wat mij is overkomen, schijnt mij zo zonderling dat ik soms denk aan een geestverbijstering te hebben geleden. Gij hadt mij meermalen gezegd, dat ik niet behoefde achter houtdieven of wildstropers te zoeken, en mij slechts binnen het kasteel als toezichter moest bewegen; ech-

ter kon ik mij niet weerhouden, uit oude gewoonte, met de late avond, van tijd tot tijd in het omliggende op verkenning te gaan. Ik had vernomen dat er veel hout werd gestolen; nog dezelfde avond, om tien uur, nam ik mijn karabijn en begaf mij derwaarts, met het inzicht de dieven te verjagen. Ik kwam, zonder iemand te hebben ontmoet, tot aan het vervallen huis van de voormalige boswachter, toen ik schielijk twee manskerels de aardeweg zag afkomen en aan de woning stilblijven. Een van de twee haalde een sleutel uit zijn zak, opende de deur en beiden traden binnen. Terzelfdertijd hoorde ik in het huis het gehinnik van een paard. Ik keek toe en zag met verwondering de twee kerels, die elk een flinke draver naar buiten brachten, en in de zadel sprongen. «Naar Gent!» zegde er een op gebiedende toon. Het geluid van deze stem drong tot in het merg van mijn beenderen door. Ik dacht die te herkennen en, onvoorzichtig genoeg, deed ik enige stappen voorwaarts. Dit was mij noodlottig; deze, die gesproken had, bemerkte mij. Hij trok zijn pistool en vuurde op mij. In de schouder getroffen, viel ik op de grond. Echter bezat ik nog tegenwoordigheid van geest genoeg, om op mijn beurt naar hem te schieten. Of ik hem getroffen heb, kan ik niet zeggen, daar ik weldra door pijn en bloedverlies buiten kennis viel. Het heugt mij goed, dat ik verscheidene malen, gedurende de nacht, tot het bewustzijn terugkeerde. Alsdan trachtte ik om hulp te roepen, maar de stem wilde er niet uit, en al mijn geluid verging slechts in een zwak gesteun... Toen ik eindelijk tot het leven terugkeerde, bevond ik mij in uw huis.

De heer Meert luisterde aandachtig; hij zag nu duidelijk dat hij zich in zijn onderstelling niet had vergist, toen hij had gemeend dat de toezichter door soldaten was aangerand geworden.

— En gij hebt uw aanvaller herkend? vroeg hij nieuwsgierig.

— Niet alleen hem, mijnheer, maar ook zijn gezelschap.

— En hoe hebt gij hun naam zo lang kunnen verzwijgen? Waarlijk, Simon, daar kan ik niet wijs uit worden. Het was uw plicht, deze kerels bekend te maken.

— O, neen, zodoende, zou ik de eer hebben kunnen raken van uw nicht.

— Hoe zo?

— Zie, mijnheer, aan u wil ik het wel zeggen. De ruiter, die op mij gevuurd heeft, was niemand anders dan Hendrik van Heverboom, en zijn gezelschap was zijn knecht, Karel Kwakbeen, de schijnheilige schelm.

Was de slaapkamer schielijk ingestort, de heer Meert zou niet heviger hebben geschrikt, dan toen hij van Heverboom van een nieuw wanbedrijf hoorde beschuldigen. Wat was deze in de omtrek komen verrichten, juist toen zijn nicht schielijk was gestorven?... Had hij haar vermoord?... Nochtans had hij geen spoor van geweld op het lichaam van Flora ontdekt, en alles bevond zich onaangeroerd in haar kamer. Een mens kan zich allicht door de duisternis van de nacht misgrijpen en de dokter begon te denken, dat Simon Peres zich aldus vergist had.

(Wordt vervolgd)